

Farkas Gábor

[az emlékezés anatómiája]

hitedben megbújó kétséggé lenni.
bükk-magányú szürkületté lenni.

az első képen arcról lebomló félelem,
esztékás szemüvegkeretre száradt vér,
az odakozmált hús véges terjedelme,
ahogy vékony mosoly terül el az ajkon.

a kaputelefonban mama hangja.
engedj be. papa megint megvert.
nem. semmi komoly. nem kell mentő,
sem részvét. ne idegeskedj folyton.
igen. már alszik, akár a tej. ecet-tej.

*

a második képen
földig, gyökerekig,
a születésig, fogantatásig,
az első megtapadt gondolatig
hajolni,
irgalomért a magasságig,
a dermedt hús orrfacsaró szagáig
hajolni...

csak vissza ne.
csak várni rád ne.

*

a harmadik képen sírkő, kereszt, vasgyár.
sámlin ül mama, nem szól, nem vérzik.
ajkai szélén a keskeny ív a mennybe tart.

nincs ernyedés, bomlás, csak az alacsony
hőfokon odaégett hús és idegek.

hitedben megbújó kétséggé lenni.
bükk-magányú szürkület lenni.

*

a negyedik képen
fogyatkoznak a távolságok.
alszom, kelek, kellek, sóvárgok
utánad.
mert ritkul minden lehetőség,
ahogy hideggé lesz a hőség.

de valamihez
valamiképp
szükséges.

ettől ember.

mikor az indulásban
fodrokat gerjeszt a felismerés,
és a tapasztalat
emlékké rongyolódik.

mit se ér foltozni a sérüléseket.

hitedben megbújó kétséggé lenni.
bükk-magányú szürkület lenni.

*

az ötödik képen jön felém az erdő,
szürke rongyok a fák.

ruhafoltos esőkben a völgy mélye.
hivatkozol fejfájásra, migrénre,
hogy ne kelljen indulni, megérkezni,
de legfőképp ne kelljen emlékezni.

mama a sámlin.
mellé leülök.
simogatnak a
megtorpant ködök.

*

a hatodik képen

ki kaparja az elhantolt kincseket,
a magukra hagyott nedves árkokat,
mikbe olykor csak a muszáj látogat?
minden ócska érv elfozlott. nincs keret,

nincs izzadó tenyérből kihullajtott
hit vagy élet. ahogy a nap leszentül,
a régi otthont hajszolod veszettül,
és közben elfogadsz mocskot, ólajtót,

ablaktalan putrikat, mindent, mi torz.
amint benned osztódnak az emlékek,
a szürkék, feketék és a nyers kékek,
lassan tudatosul, hogy a semmi vonz.

*

a hetedik képen te magad légy a
talált ösvény. a sűrű és a ritka.

egyszerre a mindenség és a semmi.

hitedben megbújó kétséggé lenni.
bükk-magányú szürkületté lenni.